

Sygn. akt II CSK 153/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa Z. G.

przeciwko K. D.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 września 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 17 października 2013 r., sygn. akt XV Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 – 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocnik pozwanego K. D. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 17 października 2013 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Skarżący wskazał we wniosku, że sąd drugiej instancji rażąco naruszył art. 86 § 1 k.c., uznając, że weksel *in blanco* jest ważny mimo że powód uzyskał powyższe zabezpieczenie, wprowadzając skarżącego w błąd co do tego, że weksel będzie zabezpieczał roszczenia przyszłe, a nie należności zaległe. Skarżący ponadto zarzucił rażące naruszenie przez Sąd Okręgowy art. 10 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawa wekslowego. Zdaniem skarżącego weksel *in blanco* został wypełniony przez powoda niezgodnie z deklaracją wekslową, ponieważ powód nie wykazał zakresu i wysokości roszczenia wynikającego ze stosunku podstawowego.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie

SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego wyroku uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie SN z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). Ponadto, skarżący powinien zawrzeć we wniosku wyodrębniony wywód prawny wskazujący w czym wyraża się „oczywistość” naruszenia prawa (postanowienie SN z dnia 5 września 2008 r., sygn. akt I CZ 64/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 37/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 19 grudnia 2001 r., sygn. akt IV CZ 200/01, nie publ.). Sam zarzut naruszenia – nawet oczywistego – określonych przepisów prawa nie jest wystarczający, gdyż nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Mimo nawet oczywistego naruszenia prawa, wyrok może być prawidłowy (postanowienie SN z dnia 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, nie publ.).

Skarżący nie wykazał, że sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia prawa w powyższym rozumieniu oraz że zaskarżony wyrok jest oczywiście wadliwy. Za przyjęciem takiej oceny przemawia analiza orzecznictwa Sądu Najwyższego odnoszącego się do kwestii poruszonych w skardze kasacyjnej, a dotyczących zakresu i wysokości roszczenia wynikającego ze stosunku podstawowego zabezpieczonego wekslem *in blanco*, ciężaru dowodu na okoliczność wypełnienia takiego weksla oraz kwestii wypełnienia weksla ponad kwotę wskazaną na blankiecie wekslowym (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2008 r., V CSK 71/08, nie publ., z dnia 17 stycznia 2008 r., III CSK 193/07, nie publ., z dnia 23 października 2008 r., V CSK 71/08, nie publ., z dnia 17 stycznia 2008 r., III CSK 193/07, nie publ., z dnia 19 czerwca 2008 r., V CSK 48/08, nie publ., z dnia 24 października 1962 r., II CR 976/61, OSNC 1964, nr 2, poz. 27, z dnia 4 czerwca 2003 r., I CKN 434/01, nie publ., z dnia 18 października 2006 r., II CSK 141/06, nie publ.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]